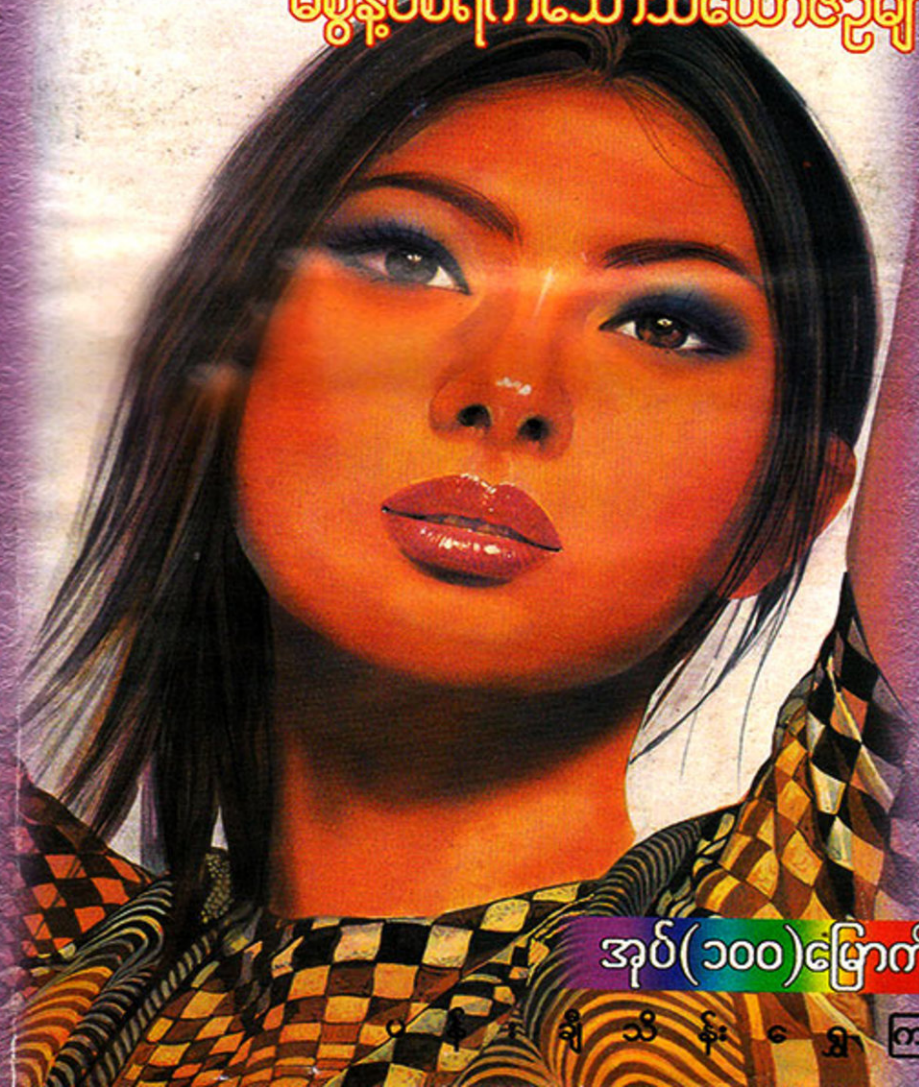

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျော်လှူရိုးစေ

မစ္စန်ပစ်ရက်သောသံယောဇဉ်များ

အုပ်(၁၀၀)မြောက်

ဝန်ထုပ်ချိသိန်းစာပေ

အခန်း (၁)

ငယ်ကပေါင်းမို့

အနှစ်တစ်ထောင်မကပေါင်

သံသရာအဆက်ဆက်မို့

နှလုံးသားမှာ ကမ္ဘည်းတင်လိုက်ပါပြီမောင်။

အလင်းနုနုအောက်မှာ အရုဏ်ဦးရဲ့ လက်ကျန်ဖြစ်သော လေနုအေး
အေးက တသုန်သုန် ပက်ဖျန်းနေပါသည်။ ။

အင်းလျားကန်ပေါင်ရဲ့ တစ်နေရာ၊ အေးရှင်းသောနေရာမှာ မိန်းမလှ
တစ်ယောက် ကန်ရေပြင်ကို တွေးငေးစွာ ကြည့်နေသည်။ ။ သူ့အကြည့်
က ကန်ရေပြင်ပေါ်မှာ ရှိနေ၏။ အတွေးတွေက အလွန်ဝေးကွာနေသော
အတိတ်ဆီသို့ ပြေးနေသည်။ ။

"လွမ်းလိုက်တာမောင်ရယ်၊ မောင့်ကို နှင်းဆီအမြဲလွမ်းနေတာပါ၊
မောင့်ကိုသတိရရင် နှင်းဆီ ဒီနေရာလေးကို ရောက်ရောက်လာပါတယ်
..."

"မောင်ရော ဒီနေရာလေးကို သတိရသေးရဲ့ လား"

"နှစ်တွေ အခါခါ ပြောင်းခဲ့ပေမယ့် မောင်နဲ့ နှင်းဆီရဲ့ အဖြစ်က မနေ့
တစ်နေ့ကလိုပါပဲ ... "

"နှင်းဆီရင်ထဲက မောင့်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်က လန်းဆန်းရှင်သန်မြဲပါ မောင်ရယ် ..."

"မောင်လည်း နှင်းဆီလိုပဲ ခံစားနေရမယ်လို့ ထင်ပါတယ် ..."

"ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ် နှင်းဆီတို့ နှစ်ဦး ခံစားချက်ချင်းက ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲဖြစ်မှာ ပါ"

"နှင်းဆီရဲ့ ရင်ထဲမှာ မောင့်ကို ချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်စိတ်တွေ ပြည့်မောက်လှုံကျနေပေမယ့် မောင့်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ တော့ နှင်းဆီကို ခါးသီးမုန်းတီးနေမှာ အမှန်ပေါ့နော် ..."

"ဘာပြစ်မှုမှ မကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ နှင်းဆီကို မောင် အမုန်းကြီးမုန်းနေမှာ ပေါ့နော်၊ အဲဒါကိုလည်း နှင်းဆီစိတ်ခုလို့ မရဘူးပေါ့ ..."

"နောက်ဆုံးတော့ မောင်ရယ်၊ နှင်းဆီ မောင့်ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်လည် ချေပနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့တဲ့ ကံကြမ္မာကိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး အပြစ်ပုံချလိုက်ရတော့မှာ ပဲ ..."

"မောင်တစ်ယောက် နာကြည်းမုန်းတီးမှုနဲ့ ပူလောင်နေတဲ့ ခံစားမှုတွေ အေးချမ်းတည်ငြိမ်ပါစေလို့ နှင်းဆီ ဆုတောင်းပါတယ် မောင်ရယ် ..."

"နှင်းဆီရဲ့ အဖြစ်ဆိုးတွေကို မောင်သိရှိနားလည်ခွင့်လွှတ်ပါစေလို့ ပဲ နေ့စဉ် အက်ကြောင်းထပ်နေအောင် နှင်းဆီ ဆုတောင်းနေပါတယ် မောင်ရယ် ..."

"နှင်းဆီရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဒဏ်ရာတွေ ထပ်နေပေမယ့် မောင့်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်စိတ်ကတော့ အနာအဆာတွေနဲ့ ကင်းပြီး စင်းလုံးချောပါပဲမောင်ရယ် ..."

"မောင်တစ်ယောက် အေးချမ်းပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ"

***

အခန်း (၂)

"ခိုင်မာလာနှင်းဆီရေ ... ခိုင်မာလာနှင်းဆီ"

အိမ်ရှေ့က ကျောင်းစိမ်းလုံချည်လေးနှင့် တကြော်ကြော် အော်နေသော မိမိလေးထံသို့ နှစ်ထပ်တိုက် ထည်ထည်ဝါဝါကြီးအတွင်းက ခိုင်မာလာနှင်းဆီက ပြေးထွက်လာသည်။ ။

"အမယ်လေး ထွက်လာသေးတယ် နာမည်က ရှည်လျား၊ ခေါ်ရတာ အခါခါနဲ့၊ ဒီမှာ အသက်ထွက်တော့မယ်"

ထွက်လာသော ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံလေးနှင့် ခိုင်မာလာနှင်းဆီက ကက်ကက်လန်အောင် မိမိလေးကို ရန်ထောင်လိုက်သည်။ ။

"အောင်မယ်လေး လျှာရှည်လိုက်တာနော် နင့်ကို ဘယ်သူက အဲဒီလို ရှည်ရှည်လျားလျား ခေါ်ခိုင်းနေလို့ လဲ ခါတိုင်းခေါ်သလို နှင်းဆီလို့ ပဲ ခေါ်ပါလား"

"ဟွန်း နင်ပဲ ပြောထားတယ်လေ၊ နင့်အဖေက နင့်နာမည်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံခေါ်မှ ကြိုက်တယ်ဆို"

မိမိလေးက ခါးပေါ်လက်ထောက်လိုက်ပြီး ပြန်ရန်တွေ့သည်။ ။

"အဟီး နင်ကဖေဖေကို ကြောက်လို့ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒီအချိန်ဆို ဖေဖေက အိမ်မှာ မရှိဘူးဟဲ့"

"မသိပါဘူး၊ အိမ်ကြီးရှင်တွေရဲ့ စည်းကမ်းကို မဖောက်ဖျက်ရဲဘူး"

"ကဲပါ လျှာရှည်တော်မူလိုက်တာ အိမ်ထဲဝင်ဦးလေ"

"ဒါဆို ခဏစောင့် ငါလွယ်အိတ်သွားယူလိုက်ဦးမယ်"

ခိုင်မာလာနှင်းဆီထံသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး လွယ်အိတ်ယူကာ ပြေးထွက်လာသည်။ ။

"လာ သွားမယ်"

အိမ်ကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရှိနေသော ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ။

"ကျောင်းစဖွင့်တာ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတယ် စာတွေက များ လိုက်တာနော် မိမိ"

"ဆယ်တန်းပဲဟာ ဒီလောက်တော့ရှိမှာ ပေါ့"

"အေးလေ မိမိရယ် ငါတို့ နောက်နှစ်ဆိုရင် တက္ကသိုလ်ကို တက်ကြရတော့မှာ နော်"

"အင်းပေါ့ နှင်းဆီရဲ့ ၊ နင်က ဆရာမကြီးပဲ လုပ်မှာ လား"

"စဉ်းစားဦးမယ်ဟာ"

"ငါကတော့ ဆရာဝန်က တစ်ပြားသားမှ မလျှော့ဘူး"

"မလျှော့နဲ့ နင်က စာသိပ်တော်တော့ အဲဒီလောက်မှန်းနိုင်တာပေါ့"

"နင်လည်း ကြိုးစားပေါ့"

"အင်္ဂလိပ်စာတစ်ခုတည်း ထူးချွန်တော်တဲ့ ငါက ဖြစ်ဖို့

သိပ်မလွယ်ပါဘူးဟာ"

"အခုမှ နှစ်စရှိသေးတယ် ကြိုးစားပေါ့"

"အေးလေ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကြိုးစားရမှာ ပဲပေါ့"

ခိုင်မာလာနှင်းဆီနှင့် မိမိလေးသည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ညီအစ်မအရင်းတမျှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်ကြသည်။ ။

တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေသော် ဘဝပေးအခြေအနေချင်းက လွန်စွာကွာခြားလှသည်။ ။ ခိုင်မာလာနှင်းဆီသည် သူဌေးကြီး ဦးဘခိုင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သည်။ ။ မိမိလေးက ရိုးရိုးဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ သားသမီးလေးယောက်အနက် သမီးအကြီးဆုံးပါ။

လစာဝင်ငွေနည်းနည်းရှိသော မိသားစုဘဝအဆင်ပြေအောင် မြိုးခြံနေရသော မိမိလေးက အနေဆင်းရဲသည်။ ။ မိမိလေးက သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို လိုချင်တပ်မက်ခြင်း မရှိသော်လည်း ခိုင်မာလာနှင်းဆီက သူငယ်ချင်းအတွက် ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သည်။ ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကားပေါ်ထိုင်လိုက်လာရင်း စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေသည်။ ။

"ရော့ မိမိ၊ နင့်အတွက် ငါစာအုပ်တွေ ဝယ်ထားတယ်"

"ဘာလို့ ဝယ်လာတာလဲ နှင်းဆီရယ်"

"လိုအပ်နေလို့ ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ဝယ်တာလေ"

"နင့်ဆီက အမြဲယူနေရတာ အားနာတယ်"

"ဘာဖြစ်လဲ နင့်ကို ဒီလိုကူညီတာ အလကားမှ မဟုတ်တာ ဖေဖေက

ပညာပါရမီဖြည့်တာတဲ့ "

"နင်ကတော့လေ သူတစ်ပါးစိတ်ချမ်းသာအောင် သိပ်ပြောတာ"

"မိမိရယ် နင်နဲ့ ငါ သူငယ်ချင်းမကတဲ့ ညီအစ်မတွေပါပဲဟာ"

ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ရောက်ပြီမို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားပြတ်သွားပြီ ကားရပ်သည် နှင့် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ကျောင်းတက်ချိန်နီးပြီမို့ စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

အခန်းထဲရောက်ပြီး မိမိတို့ ထိုင်ခုံမှာ နေရာယူပြီး အနီးအနားသူငယ်ချင်းတွေနှင့် စကားပြောနေသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အပြိုင်အဆိုင်ပြောနေကြ၍ စာသင်ခန်းထဲမှာ ပွက်ပွက်ဆူညံနေသည်။

သူတို့ ဆူညံသံတွေကို နားငြီးလွန်း၍ ခေါင်းလောင်းကြီးက ထမြည်လိုက်သည်။ ဆူဆူညံနေသော စာသင်ခန်းထဲမှာ စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ခိုင်မာလာနှင်းဆီတို့ ၏ အတန်းပိုင်ဆရာမ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပါပြီ။ သူ့နောက်ပါးက ကျောင်းစိမ်းနှင့် ခပ်ယိုယို လိုက်ပါလာသူက ရုပ်ရည်သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နှင့် ကျောင်းသား တစ်ယောက်ပါ။

တစ်ခန်းလုံးက ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေရဲ့ အကြည့်က ဆရာမနောက်ပါးက ပါလာသော ကျောင်းသားဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

။

"မင်္ဂလာပါဆရာမ"

"မင်္ဂလာပါ တပည့်တို့ ကဲ ထိုင်ကြ"

ဆရာမက   ကျောင်းသူကျောင်းသား   တပည့်တွေကို

ပြန်နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... တပည့်တို့ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒီနေ့ ဒီစာသင်ခန်းကို ကျောင်းသားအသစ် တိုး လာပြီကွယ်၊ သူ့နာမည်က သက်ဦးမောင်တဲ့ အားလုံးသူ့ကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြိုဆိုကြနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ"

တပည့်တွေရဲ့ သံပြိုင်ဖြေလိုက်သော စကားကြောင့် ကျောင်းသားသစ် သက်ဦးမောင်က ပြုံးသည်။ ။

"သူ့ နေရာပေးကြရအောင်"

ဆရာမက အခန်းကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်ပြီး အခန်းအလယ်က ခိုင်မာလာနှင်းဆီတို့ ခုံအနားက လွတ်နေသော ခုံတစ်ခုဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ။

"မောင် သက်ဦးမောင် ဟိုမှာ လွတ်နေတဲ့ ခုံမှာ သွားထိုင်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ"

သက်ဦးမောင်က ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ဆရာမရဲ့ ရှေ့ကထွက်လာသည်။ ။ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ခုံရဲ့ ဘေးစွန်းမှာ ထိုင်နေသော ခိုင်မာလာနှင်းဆီကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ခိုင်မာလာနှင်းဆီက ရင်းနှီးသောအပြုံးတစ်ခုကို သက်ဦးမောင်အား ပေးလိုက်သည်။ ။ သက်ဦးမောင်ကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ပြန်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

သက်ဦးမောင်နေရာမှာ ထိုင်ပြီး ဆရာမက သူ့တာဝန်အရ သင်ရမည့် သင်ခန်းစာများကို စတင်၍ သင်ကြားသည်။ ။ စောစောက စိတ်ဝင်

စားမိသော သက်ဦးမောင်ကို အားလုံးမေ့သွားပြီး သင်ခန်းစာထဲမှာ စိတ် အာရုံကို နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်သည်။ ။

နွေလယ်မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ အခန်းထဲက ကျောင်းသူကျောင်းသား တွေ အလျှိုလျှိုမုန့်စားရုံဆီသို့ ထွက်ကြသည်။ ။ သက်ဦးမောင် သူထိုင်ခုံမှာ ပဲ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေသည်။ ။

ခိုင်မာလာနှင်းဆီနှင့် မိမိလေးက စာသင်ခန်းထဲမှ ထွက်ခါနီး သက် ဦးမောင်ကို လှည့်မေးသည်။ ။

"မုန့်မစားတော့ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"နှင်းဆီတို့ နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား"

"မလိုက်တော့ပါဘူး"

"မလိုက်ရင် ဘာစားမလဲ မှာ လိုက်လေ"

"မဆာလို့ ပါ"

ခိုင်မာလာနှင်းဆီနှင့် မိမိလေးတို့ စာသင်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။ အ ခန်းပြင်သို့ ရောက်သည် နှင့် ခိုင်မာလာနှင်းဆီက ခေါ်သည်။ ။

"သက်ဦးမောင်ကို ကြည့်ရတာ လူအေးထင်တယ်"

"ဒီနေ့မှ ကျောင်းကိုစရောက်တော့ စိမ်းတာလည်း ပါမှာ ပေါ့၊ သူက ရုပ်ချောတယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ အခန်းထဲက ကောင်လေးတွေထဲမှာ သူက အချောဆုံးပဲ"

"ဟုတ်တယ်နော်"

ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးနှစ်ယောက် လူပျိုချောလေးအကြောင်း
ကို ပြောမိသည်။ နှစ်ယောက်သား စားသောက်ပြီး မုန့်စားရုံက မထွက်
မီ ခိုင်မာလာနှင်းဆီက ပြောသည်။

"သက်ဦးမောင်အတွက် တစ်ခုခုဝယ်သွားရအောင်"

"ဟယ် ကောင်းပါ့မလား"

"တစ်ခန်းသားချင်း ကျွေးတာပဲဟာ အသစ်ရောက်တာ သူ့ကိုကြိုဆို
တဲ့ အနေနဲ့ ပေါ့"

"အင်းလေ ဒါဆိုဘာဝယ်မလဲ"

"ကော်ပြန့်ကြော် ဝယ်သွားမယ်"

"အေး ကောင်းတယ်"

သက်ဦးမောင်အတွက် ကော်ပြန့်ကြော်ဝယ်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အခန်းထဲတွင် အခြားကျောင်းသူများ မရောက်ကြသေး၍ သက်ဦးမောင်တစ်ယောက်တည်းပါ။ ကျောင်းခေါင်းလောင်းထိုးမှ ကျောင်းသားများ ဝင်လာတတ်သည် မို့ ခိုင်မာလာနှင်းဆီတို့ သုံးဦးသား အခန်းထဲမှာ ရှိနေသည်။

"သက်ဦးမောင်"

"ခင်ဗျာ"

သက်ဦးမောင်က သူ့အမည်ကို ခပ်နဲ့နဲ့လေး ခေါ်လိုက်သော ခိုင်မာလာနှင်းဆီကို ရိုရိုသေသေလေးထူးသည်။ ခိုင်မာလာနှင်းဆီက ပါးလေးခွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။

"သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ အဲလိုထူးစရာမလိုပါဘူး သက်ဦးမောင်ရယ်"

"ကောင်းပါပြီ"

"တို့ တွေ့နာမည်ကို သိပြီးပြီလား"

"ဟင့်အင်း"

"ဟုတ်တယ်လေ နှင်းဆီရယ်၊ သူ့ကို ငါတို့ မိတ်မှ မဆက်ရသေးတာ"

"ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ခုမိတ်ဆက်ပြီ နှင်းဆီရဲ့ နာမည်က ခိုင်မာလာနှင်းဆီ
၊ သူက မိမိလေး"

"ခေါ်ရတာ တော်တော်မောနေမှာ နော်"

"ဘာလို့ လဲဟင်"

"ဪ ... ခိုင်မာလာနှင်းဆီဆိုလို့ လေ"

"ဟုတ်တယ် ငါးလုံးရှိတယ် မ ပါထည့်ခေါ်ရင် ခြောက်လုံး"

"လျှာခလုတ်မတိုက်အောင် တို့ ကျင့်လိုက်ဦးမယ်"

"လုပ်မနေပါနဲ့ သက်ဦးမောင်၊ ငါတို့ ခေါ်သလို နှင်းဆီပဲခေါ်ပေါ့"

"အဲလိုခေါ်ရင် နှင်းဆီက ကြိုက်မှာ လား"

"သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး အဲလိုပဲ ခေါ်ကြတာပဲ"

"ဒါဆို ကျေးဇူးပဲ"

သက်ဦးမောင်က ပြုံးရယ်ပြီး ထိုသို့ပြောတော့ ခိုင်မာလာနှင်းဆီက
ရယ်သည် ။

"ဘာလို့ အသားလွတ်ကြီး ကျေးဇူးတင်နေတာလဲ"

"ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ခွင့်ပေးလို့ ပါ"

"ကဲပါ ရီမနေနဲ့ ဒီမှာ နှင်းဆီဝယ်လာတဲ့ အကြော်စားဦး"

"မစားတော့ပါဘူး နှင်းဆီရယ်"

"ခင်လို့ ကျွေးတာ မစားရင် စိတ်ဆိုးမှာ "

ခိုင်မာလာနှင်းဆီက မျက်နှာလေး အလိုမကျ ခပ်အိုအိုလေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

"စိတ်တော့ မဆိုးပါနဲ့ နှင်းဆီရယ် စားစေချင် စားပါ့မယ်၊ တို့ မှာ နှင်းဆီတို့ နှစ်ယောက်ပဲ သူငယ်ချင်းရှိသေးတာ တို့ ကို မခေါ်မပြောဘဲ မနေပါနဲ့ "

ကောင်းပြီ ဒီနေ့ကစပြီး နှင်းဆီတို့ သုံးယောက် သူငယ်ချင်းအရင်း ခေါက်ခေါက် ဖြစ်သွားပြီနော်"

"ဟုတ်ပါတယ် နှင်းဆီ"

"သက်ဦးမောင်က ရှေ့သင်ခန်းစာတွေ လွတ်ကုန်တာ ပြန်ကူးရမှာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"နှင်းဆီနဲ့ မိမိ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ကူးပေးကြမယ်"

"အောင်မယ် ငါက ကူးပေးမယ်ဖြင့် မပြောသေးဘူး၊ နင်က မျက်နှာလိုမျက်နှာရနဲ့ ပါလား"

မိမိလေးက ခိုင်မာလာနှင်းဆီကို နောက်ပြောင်လိုက်သည်။ ။ ခိုင်မာလာနှင်းဆီက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မိမိလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မေးစရာ မလိုဘူးလေ နင်ကငါ့ထက် သဘောကောင်းတော့ ပိုပြီး တော့တောင် ကူညီမှာ သိလို့ "

"သူများ လက်ဖက်နဲ့ အတော်မျက်နှာလုပ်တာပဲ"

"ဆို နင်က ကူးမပေးချင်လို့ လား"

"ပေးချင်လို့ ပေါ့"

"ကောင်မစုတ်"

မိမိလေးကို တွန်းထိုးပြီး ရယ်လိုက်သည် ။ ခင်စရာကောင်းသော သူ
တို့ နှစ်ယောက်ကို သက်ဦးမောင် ခင်မင်သွားသည် ။

"အခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

***

အခန်း (၃)

ထိုနေ့ညက ခိုင်မာလာနှင်းဆီက သူကျက်ရမည့်စာတွေပြီးတော့ သက်ဦးမောင်ရဲ့ စာများကို ကူးပေးနေသည်။ ။ ထိုနေ့ညက ယခင်နေ့များထက် ညဉ့်နက်မှ အိပ်လိုက်ရသည်။ ။

လက်ရေးကို အလှပဆုံးနဲ့ အသပ်ရပ်ဆုံးဖြစ်အောင် သက်ဦးမောင် စာအုပ်ထဲသို့ ကူးထည့်ပေးထားသည်။ ။ နောက်တစ်နေ့ စာသင်ခန်းသို့ ရောက်တဲ့ အခါ သက်ဦးမောင်ကို ကူးပြီးသားစာအုပ်ပေးသည်။ ။

"ရော့ဒီမှာ တစ်ညတည်းနဲ့ နှင်းဆီအပြတ်ကူးပေးလိုက်တယ်"

"ဖြည်းဖြည်းကူးတာ မဟုတ်ဘူး "

"ရပါတယ်၊ ပြီးတော့ စာကျက်လို့ ရတာပေါ့"

"ငါကတော့ တစ်ဝက်ပဲပြီးတယ် သက်ဦးမောင်ရယ်"

မိမိလေးက အားနာသည့်မျက်နှာနှင့်ပြောသည်။ ။ သက်ဦးမောင်က မိမိလေးကို ပြုံးပြီးပြန်ပြောသည်။ ။

ရပါတယ် မိမိလေးရယ်၊ ကူးပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ၊ ဖြည်းဖြည်းပဲ ကူးပေးပါ"

"နင်မကူးနိုင်ရင် နှင်းဆီကိုပေး လိုက်လေ ကူးပေးမယ်"

"ဒါဆို နင်တစ်ယောက်တည်း အများကြီး ကူးပေးရမှာ ပေါ့"

"နင်က အိမ်မှာ အိမ်အလုပ်တွေလည်း ကူလုပ်ရသေးတယ် မဟုတ်လား၊ နှင်းဆီက အားနေတာပဲ မိမိရယ်"

အိမ်မှာ သမီးကြီးမို့ မိမိလေးက ကျောင်းကပြန်လျှင် မိခင်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရသည် ကို သိပြီး စာနာစွာနှင့် သူ့အလုပ်ကို ခိုင်မာလာနှင်းဆီက ပြန်ခွဲယူလိုက်သည်။ ။

"ငါ့ကို နင်ခွဲပေးလေ ငါပါကူးပေးမယ်"

သက်ဦးမောင်နှင့် တစ်ခုတည်း အတူထိုင်သော သန့်ဇင်ကပါ ဝင်ပြီး ကူညီပေးပြန်သည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ အားလုံးရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ ခင်မင်မှုကို ငါသိပ်ပြီး လေးစားသွားပြီ"

"ဒါလေးလုပ်ပေးရတာများ အပန်းမကြီးပါဘူးကွာ"

သက်ဦးမောင်က ခင်စရာကောင်းသော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို ပြုံးရယ် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"သက်ဦးမောင် မင်း ဘယ်ကျောင်းကပြောင်းလာတာလဲ"

"နယ်ကပါ"

သက်ဦးမောင်ရဲ့ မျက်နှာက ညှိုးလျှော့ပြောလိုက်သည်။ ။ စကားသံကလည်း အားနည်းလွန်း၍ သက်ဦးမောင်ဘဝမှာ စိတ်မချမ်းသာစရာများ နေမည်ဆိုတာ သုံးယောက်စလုံး ရိပ်စားမိပေသည်။ ။

"မိဘတွေ ပြောင်းလို့ ရန်ကုန်ကို လိုက်ပြောင်းခဲ့ရတာပေါ့နော်"

"မဟုတ်ဘူး "

သက်ဦးမောင်က သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကို ရှိုက်လိုက်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောပြလို့ ရရင် ပြောပြပါလား"

"ငါ့မှာ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး၊ မကြာခင်ကပဲ အဖေဆုံးသွားလို့ ရန်ကုန်က ဘကြီးဆီရောက်လာတာ ဘကြီးက ကျောင်းထားပေးတယ်"

"တော်သေးတာပေါ့ ဘကြီးတာဝန်ယူနိုင်လို့ "

"ဘကြီးကလည်း တာဝန်သာယူပေးထားတာပါ သူလည်း သိပ်ပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာပြောပြော ကျောင်းထားပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ တော်သေးတာပေါ့ "

သက်ဦးမောင်ရဲ့ ဘဝ မလှပရသည့်အဖြစ်ကိုသိပြီး သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည် ။ ပိုပြီး ရင်မှာ ထိခိုက်နာကျင်ပြီး စာနာသွားသည် က ခိုင်မာလာနှင်းဆီပါ။

"သက်ဦးမောင် ဘယ်ကျူရှင်တက်မှာ လဲဟင်"

"ကျောင်းတောင် အနိုင်နိုင်ပါပဲ နှင်းဆီရယ်၊ ကျူရှင်မတက်နိုင်ပါဘူး "

"ဒါဆို နှင်းဆီတို့ နဲ့ လိုက်တက်နော်"

"မတက်နိုင်ပါဘူး နှင်းဆီရယ်"

"သက်ဦးမောင် ပိုက်ဆံပေးစရာမလိုဘူး၊ အဲဒီဝိုင်းအတွက် နှင်းဆီ မေမေက စီစဉ်ပေးတာပါ"

"အားနာစရာကြီး"

"သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း အားနာစရာလိုလို့ လား၊ မိမိရော သန့်ဇင်ရော အဲဒီမှာ တက်တာပဲဟာ"

"ဟုတ်တယ် သက်ဦးမောင်၊ ငါတို့ လည်း အလကားတက်ရတာ အန်တီမာလာက နှင်းဆီအဖော်ရအောင်ဆိုလို့ တို့ တွေပါတက်ခိုင်းတာ"

"နှင်းဆီရဲ့ မေမေက သဘောကောင်းလှချည်လား"

"ပြောမနေနဲ့ သက်ဦးမောင်ရေ၊ အန်တီမာလာက အရမ်းသဘောကောင်းတာ၊ နှင်းဆီရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း သူ့သားသမီးလိုချစ်တာ"

"ဒါဆို နှင်းဆီ သိပ်ကံကောင်းတာပေါ့"

"နှင်းဆီ ကံကောင်းတာတော့ မပြောနဲ့ ပိုက်ဆံကလည်း အရမ်းချမ်းသာတာ၊ မိဘတွေကလည်း အရမ်းအလိုလိုက်နဲ့ ကဲချင်တိုင်း ကဲနေတာလေ"

မိမိ၏ လှောင်ပြောင်ပြီး ပြောသည် ကို ခိုင်မာလာနှင်းဆီက မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြန်ရန်တွေ့သည်။ ။

"အောင်မယ် ကဲချင်တိုင်းကဲတယ်လို့ ပြောရအောင် ငါ ဘာလုပ်နေလို့လဲ"

"အလကား နောက်တာပါဟယ် ငါတို့ ကိုရုပ်ရှင်ပြ မုန့်ကျွေးနေတဲ့ နင့်ကို ကဲတယ်လို့ ငါတကယ် မပြောရက်ပါဘူး"

"မိန်းမကိုက အမျိုးမျိုးပဲ"

အသားလတ်လတ် သွယ်သွယ် အရပ်မြင့်မြင့်လေးနှင့် အရမ်းချစ်စရာကောင်းသော ခိုင်မာလာနှင်းဆီကို သက်ဦးမောင်က ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။ ။ ဥစ္စာပြည့်စုံသလို ရုပ်ချောသော ခိုင်မာလာနှင်းဆီသည် ကံကောင်းလေစွဟု တွေးနေသည်။ ။

"နှင်းဆီက ကလေးတွေ ဆန်တယ်မဟုတ်လား"

"သူတို့ က ပြောတာပါ သက်ဦးမောင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှင်းဆီ စိတ်မကောက်ရဲပါဘူး၊ သူတို့ ကို ချောပေါင်းနေရတာ"

"သက်ဦးမောင်ရေ ပေါင်းကြည့်မှ သောင်လိမ့်မယ်"

"ဘာလဲသန့်ဇင်"

သန့်ဇင်ပြောလိုသောစကားကို နားမလည်၍ သက်ဦးမောင်က မေးလိုက်သည်။ ။

"နို့မှ သောင်ဆိုတာ နောင်မှ သိမယ်လို့ ပြောတာလေ"

"အဲဒါသာကြည့် နှင်းဆီကိုဆိုရင် သူတို့ ကသိပ်ပြီး အပုပ်ချချင်ကြတာ"

ခိုင်မာလာနှင်းဆီက နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ခြေထောက်ကို ဆောင့်လိုက်သည်။ ။

"အဲဒါ အစပျိုးတာ သက်ဦးမောင်ရေ နောင်ဆို ဒီထက်ကောက်ကွေးပြဦးမယ်"

"အေး ကွေးပြမယ် ကြည့်နေ ဘယ်သူမှ လာပြီး ဆန့်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ "

ခိုင်မာလာနှင်းဆီက ပြောဆိုပြီး ရှေ့ကနေ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး လျှောက်ထ ထွက်သွားသည်။ ။ မုန့်စားရုံတွင် ကျန်ခဲ့သော သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ခိုင်မာလာနှင်းဆီနောက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်ကြသည်။ ။

"နေပါဦး နှင်းဆီရယ်၊ နင်က စိတ်ကောက်တာ လွန်ရော"

"နင်တို့ ဘာလို့ စနေသေးလဲ"

"ချစ်လို့ ခင်လို့ စတာပေါ့၊ အဲဒါနင်က မကျေနပ်ဘူးလား"

"ချစ်လို့ ခင်လို့ စတယ်ဆိုရင် ကျေနပ်တယ်"

နှစ်ခါ မချော့လိုက်ရပါ။ ခိုင်မာလာနှင်းဆီရဲ့ မျက်နှာလေးပြုံးပြီး ကြည်လင်လာသည် ။ ကလေးဆန်ပေမယ့် ခိုင်မာလာနှင်းဆီသည် စိတ်ကောင်းရှိသည် ဆိုသည် ကို သက်ဦးမောင်က တွေ့ရှိလိုက်သည် ။

***

ခိုင်မာလာနှင်းဆီရဲ့ မိခင် ဒေါ်မာလာစီစဉ်ပေးထားသော ကျူရှင်ဝိုင်းမှာ သက်ဦးမောင်က တက်ခွင့်ရလိုက်သည် ။ ထူးချွန်ထက်မြက်သော သက်ဦးမောင်က ကျောင်းကသင်ကြားသည် များကို ပြည့်ဝစွာ သင်ကြားခဲ့ရသည့်အပြင် ကျူရှင်ပါ တက်လိုက်ရ၍ ပိုပြီးပြည့်စုံသွားသည် ။

သေသေချာချာပေါင်းကြည့်လေ ခိုင်မာလာနှင်းဆီရဲ့ ဖြူစင်သောသဘောထားကို သိရလေပါ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရဲ့ ချစ်ခင်မှု၊ အလေးပေးမှုကို ခိုင်မာလာနှင်းဆီက ခံစားနေရသည် ။

"သက်ဦးမောင်က သင်္ချာသိပ်တော်တာပဲနော်"

"နည်းနည်းပါ"

သက်ဦးမောင်ကို ခိုင်မာလာနှင်းဆီက ထုတ်ဖော်ချီးကျူးလိုက်သည် ။ ကျန်သူငယ်ချင်းများက ထောက်ခံသည် ။

"ဟုတ်တယ် သက်ဦးမောင်က အားလုံးထဲမှာ မင်း အတော်ဆုံးပဲ"

"နှင်းဆီက အားလုံးထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာ အတော်ဆုံးနော်"

သက်ဦးမောင်က ခိုင်မာလာနှင်းဆီကို ပြန်၍ ချီးကျူးသည် ။

"ဟုတ်တယ်"

သန့်စင်နှင့် မိမိလေးက ထောက်ခံသည်။ ။

"တော်ဆို ငါက ဘုံမကြီးဟဲ့"

ခိုင်မာလာနှင်းဆီက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ထောက်ခံလိုက်သည်။ ။ အချိန်တိုအတွင်းမှာ သက်ဦးမောင်နှင့် ခိုင်မာလာနှင်းဆီတို့ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လာသည်။ ။

အပူအပင်ကင်းသော ကျောင်းသားဘဝမှာ သူတို့ လေးတွေ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ။ အပူအပင်အကင်းဆုံးကတော့ ခိုင်မာလာနှင်းဆီပါပဲ။

မိမိလေးက မိခင်ရဲ့ တာဝန်တချို့တစ်ဝက်ကို ခွဲယူလုပ်ကိုင်ပေးရသည်။ ။ သက်ဦးမောင်ကလည်း ကျောင်းထားပေးသော ဘကြီးကြည်ဖြူအောင် အိမ်အလုပ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီသည်။ ။

အိမ်မှာ အခိုင်းအစေတွေ ပြည့်လျှံပြီး ပေါ်ကြော့လေးနေရသော ခိုင်မာလာနှင်းဆီကတော့ အအေးချမ်းဆုံးပါ။ မိဘတွေ ရှာပေးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ချမ်းသာကုံလုံစွာ နေနိုင်နေသည်။ ။

ပထမအစမ်းစာမေးပွဲ ရောက်ပြီမို့ သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီးစာကျက်သည်။ ။ ခိုင်မာလာနှင်းဆီရဲ့ အိမ်မှာ သွားစာကျက်ရာ သီးသန့်အခန်းရှိ၍ ထိုအခန်းမှာ ပဲစုပြီး စာကျက်ကြသည်။ ။

ဦးဘခိုင်က မိုးလင်းကမိုးချုပ် စီးပွားထွက်ရှာနေသဖြင့် ခိုင်မာလာနှင်းဆီရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကို မသိပါ။ ဒေါ်မာလာကသာ သမီးနှင့်အနီးကပ်ရှိနေသည်။ ။ သမီးကိုချစ်ပြီး သိပ်အလိုလိုက်သော ဒေါ်မာလာက ခိုင်မာလာနှင်းဆီ သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံသည်။ ။

တစ်နေ့လုံး အိမ်မှာ နေကြသည် ဆိုတော့ စားရေးသောက်ရေးကိုပါ ဒေါ်မာလာက ဖွယ်ဖွယ်လျာလျာ စီစဉ်ပေးသည်။ ။ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ဥစ္စာဓနမာနမရှိသော ဒေါ်မာလာကို သက်ဦးမောင်က အလွန်လေးစားသည်။ ။

မောင်နှမသားချင်းမရှိရှာသော ခိုင်မာလာနှင်းဆီကို ဒေါ်မာလာက သနားသည်။ ။ ခိုင်မာလာနှင်းဆီ အပေါင်းအသင်းကို ခင်တွယ်သည် ကိုသိ၍ သမီး စိတ်ချမ်းသာစေရန် အလိုလိုက်ထားသည်။ ။

ထမင်းစားသောက်ပြီး စာမကျက်သေးဘဲ အိပ်ချင်ပြေ စကားပြောရင်း ခေါင်းပုတ်တမ်းကစားကြသည်။ ။ အော်ကြဟစ်ကြ ရယ်မောကြနှင့် အခန်းထဲမှာ ဆူညံနေသည်။ ။

"သိပ်မဆူနဲ့ လေ အန်တီကို အားနာစရာကြီး"

သက်ဦးမောင်က အားလုံးထဲတွင် လူကြီးဆန်ဆန်မို့ ဆူညံနေသော သူတို့ ကို တားသည်။ ။

"ဒီအခန်းက မေမေ့အခန်းနဲ့ အဝေးကြီး ပြီးတော့ အသံလုံတယ် သက်ဦးမောင်ရဲ့ ဘယ်လောက်ဆူဆူရတယ်"

ထင်တိုင်းကြုံနေသော ခိုင်မာလာနှင်းဆီကို သူပြောမရ၍ မပြောတော့ပါ။ ။

"ပျင်းလိုက်တာ ဘယ်လိုကစားရင် ကောင်းမလဲဟင်"

ခိုင်မာလာနှင်းဆီက ထိုသို့ပြောလိုက်၍ သက်ဦးမောင်က အံ့ဩသွားသည်။ ။

"ဒီလောက်ရယ်မောပြီး ကစားနေတာတောင် ပျင်းသေးတယ် နှင်းဆီရယ်"

"ဒီကစားနည်းကို ပျင်းသွားပြီ၊ နောက်တစ်မျိုးပြောင်းမယ်"

"ဘာကစားမလဲပြော"

"တစ်ယောက်က မျက်စိကို အဝတ်စည်းပြီး လိုက်ဖမ်း ကျန်တဲ့ သုံးယောက်ကပြေးမယ်"

"ဒီအခန်းထဲမှာ ပဲလား"

"အင်းလေ အခန်းအကျယ်ကြီးပဲဟာ"

"ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်"

မိမိလေးက မကစားချင်၍ မလိုလားသည့်ဟန်နှင့် ပြောသည်။ ။

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ကစားမယ်"

"ကစားတာ ဟုတ်ပါပြီ ဘယ်သူက စဖမ်းရမှာလဲ"

"ကျားဗိုလ်ဆွဲပြီး ရွေးမယ်လေ"

ကျားဗိုလ်ဆွဲပြီး နောက်ဆုံးမှာ ခိုင်မာလာနှင်းဆီကရှုံး၍ သူက အလျင်ဦးဆုံး လိုက်ဖမ်းသူလုပ်ရသည်။ ။ မျက်စိကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်စည်းပြီး ဖမ်းသည်။ ။ ဟိုတိုက်မိ ဒီတိုက်မိနှင့် အချိန်သာကုန်ရော ဘယ်သူ့ကိုမျှ မမိသေးပါ။

ကြာတော့မော လာပြီး စိတ်တိုလာသည်။ ။ နွဲ့ဆိုးဆိုးတတ်သူပီပီ သူ့အကျင့်လေးပေါ်လာသည်။ ။

"တစ်ယောက်မှ မမိသေးဘူး စိတ်တို လာပြီနော်"

"မိအောင်ဖမ်းလေ နှင်းဆီရဲ့ "

မိမိလေးအသံပေါ် လာပြီး ထိုနေရာကိုမှန်းပြီး ပြေးလိုက် စားပွဲခြေ

ထောက်နှင့် ခလုတ်တိုက်ပြီးလဲသည်။ ။

"အမလေး"

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက်လဲပြီး ခိုင်မာလာနှင်းဆီ အလွန်နာကျင်သွားသည်။ ။ အသားနာရင် အသံပြုနှင့် ငိုတတ်သောထုံးစံအတိုင်း အပြုငိုသည်။ ။

"ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ"

"သူငယ်ချင်းသုံးယောက် သူ့အနားသို့ရောက်စဉ် ခိုင်မာလာနှင်းဆီက မျက်စိကို စည်းထားသော လက်ကိုင်ပဝါကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ ။

"ဟီး ... ဟီး ... နာလိုက်တာ"

"ဟဲ့ အရမ်းမအော်နဲ့ လေ နင့်အမေကြားသွားရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ"

"နာတာကိုး ငိုမှာ ပေါ့"

"တိတ်ပါ နှင်းဆီရယ်၊ နင်အဲလိုငိုတော့ ငါတို့ ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ"

သက်ဦးမောင်က ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ ခိုင်မာလာနှင်းဆီက သက်ဦးမောင်ရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ အမှန်တကယ် စိတ်မကောင်းသည့် မျက်နှာထားမို့ သူ့အသံကို လျော့လိုက်သည်။ ။

"နှင်းဆီကလည်း ဟာ ကလေးကျနေတာပဲ"

"ကလေးပဲ နာတတ်လားဟဲ့၊ လူကြီးလည်း အသွေးအသားနဲ့ နာတတ်တာပေါ့"

မိမိလေးကို နှုတ်ခမ်းလေး ထောင်နေအောင် ရန်တွေ့လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... တိတ်ပါတော့ဟာ အဲဒီကစားနည်းကို နင်ပဲထွင်တာပဲ"

"နင်တို့ ကမှ အမိမခံကြတာ"

"ဟင် နင်ကဖမ်းတဲ့ လူပဲ မိအောင်ဖမ်းပေါ့"

"မျက်စိကြီးပိတ်ထားတာ ဘယ်မိမှာ လဲ"

"ကဲ ... နှစ်ယောက်စလုံး တော်ကြတော့ စာကျက်တော့မယ်"

အငြင်းအခုန်ဖြစ်နေသော သူတို့ ကို သက်ဦးမောင်က ဟန့်တားလိုက်၍ နှစ်ယောက်စလုံး ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ။

"စာကျက်မယ်ဆိုပြီး အဲလို အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ကစားတာ အန်တီကို အားနာစရာကောင်းတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ သက်ဦးမောင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါတို့ အားလုံး သူ့စကားနားထောင်ကြရအောင်"

သန့်ဇင်က သူတို့ ထဲတွင် လူကြီးဆန်ပြီး တည်ကြည်သောသက်ဦးမောင်ရဲ့ စကားကို နားထောင်လိုက်ကြသည်။ ။

***